

FEHÉR FERENC

NEVADAI BALLADA

*Surrog a szél, az eső szemetel, sose fárad az ág,
nyikorog, nyekereg. Belefájdul a táj s a szívem.
Csepereg, csepereg, fenn a magasból puha talppal
toppan a csepp. Moha máll' s bölcses a tudat...
Beleing az az ág, s amit ejt — sose forrad a seb.*

*Keserű töprengés sava száll, forr az üst ugye,
s lobban a tűz? Belefő e nyirokba a nyerspuha
agy. Remegő lebenyű a tüdő. Nincs penicil' többé,
bár gyámod, a társadalom szavatolta. Míg alszol a
deszkán, átmar egy éjen a vad csiperkegomba.*

*Nem mondom, hogy esengj, vagy kádbaereszd locsogóerű
véred, hiszen ezt Senecánk sem írta elő.
De ne add a nagyot: te is bedögölhetsz s elveid,
hogya maradnak, már csak annyik, mint szél ellen
vizelet. Halld! surrog a szél, hasogat, mar e seb,*

*mint obsitos őköd' a köszvény. Fölötted foszló felhő lebeg --
égi körösvény. Keresi őket, s épp ők lovagolják, a gyilkosok.
Így csap le reád, szomorúszemű század éber fia,
a Tőke-Haszon kese réme. Addig is bányássz, írj puha
verset és bölcs bű-bákat gügyögve dajkálád fiad!
1955*

